

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal

Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Živio sam u jednoj kući

Jasmin Jusuf Jusufović

Da rekoše mi prije
koliko puta uvijek
može umrijeti
možda bih k'o onaj na konju
po'eo bježati
Prvo pomrijesmo svi
uzeše nam o'čeve
uzeše nam 'ast i obraz
uzeše nam razum i
napraviše nas ludim
što smo vjerovali
Umrijev, onda, kada ukopah prvog
Umrijev, potom, kada me ne priznaju
umrijev, opet, kad ukopah tre'eg
umrijev, potom, kada mi ne vjeruju
umirah svaki put, dok ne ukopah
trideset tre'eg
sad jedino želim poživjeti
dovoljno dugo da
ukopam zadnjeg.
Živio sam u jednoj kući
pod krovom na četiri vode
od jutra 'uvao kože i ovce
tr'ao za starijom braćom
da vode me u škole i fakultet
babi se ka'io za skute
da me u'ij popravljati kamione.
Ne ponese krov ni pet 'estitih snijegova
kad do'e nam komšija na vrata
i re'e da ku'a više nije naša
ja bio sam još uvijek mali
da znam da uvijek sa puškom
ne umije da se šali.
Kože i ovce nenapasane
škole i fakultete nedovršene

kamion nepopravljen
 maj?ino pletivo i sofru
 nedopleteno i nepojedenu
 zabrtvi bezdušan ?ovjek
 položivši pravo na naše zarobljene snove
 i stvari koje su mu odreda bile nove.
 Znali smo da poslije toga
 ne?emo imati ništa svoje
 sem pogleda, spletenih prsti i
 skloništa u njedrima u kojima
 srce trese u strahu
 nadi i snivanju i molitvi
 da se ne skameni
 Babo ubrzo izgubi kosu
 majka zaboravi plesti
 najstariji brat, što je išao na fakultet,
 odlu?i zlu pokazati prsa,
 majka ga molila, ne idi sine,
 ubi?eš nekoga,
 ne?u majku puške se latiti,
 ve? idem rane previjati
 idem vodu odnositi,
 babo mu pogleda u o?i,
 zagriže brk, okrenu suzu u mrak,
 brat zatvori vrata, majka
 šapatom po?e brojati nas koji smo ostali.
 Onda, kao da se brdo sru?i,
 kao da neko ugasi sunce,
 pred nama nesta i babe,
 i ostale bra?e
 i otad mi više nikad
 juli
 ljeto i
 utorak
 nisu isti.
 Majka je prepoznavala komšije
 oni su je pogledima mrzili.
 U tu?em svijetu, na prozoru,
 majka je stalno šapatom
 dozivala imena
 puhala ih u vjetar
 plakala i vehla.
 I tako evo ve? generaciju.
 Ho?e da mi poprave ku?u.
 Ibrete se što ?e meni i majci velika ku?a,
 a ja ne mogu da objasnim tu?incu
 da je to bila ku?a
 za sedmero stasitih, gajenih

koji su imali velike snove
koji su stali u četiri sobe
i sad me strah od mog
hoću li umjeti ili umrijeti
jer dobrota je naše prokletstvo
ja neću umjeti komšiji
kad ponovo dođe
zatvoriti vrata
I kroz svu borbu
valja stegnuti prsa
pa majci odnijeti vijesti
da od petorice
njoj evo nose
samo dvije kosti.

Prethodno objavljeno: [Svezak 09 Br. 3 \(2014\): Jul](#)

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.